



## ROZSUDOK

### V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **Š. M., zastúpeného JUDr. B. P., advokátkou**, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru, odbor poriadkovej polície v Košiciach**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-P-28/PP-AD-2008 zo dňa 25. júla 2008, o odvolaní žalovaného správneho orgánu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 S 69/2008-36 zo dňa 4. februára 2009, takto

#### r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 S 69/2008-36 zo dňa 4. februára 2009 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

#### O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 25. júla 2008, ktorým žalovaný v odvolacom konaní zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru poriadkovej polície v Košiciach, č. ORP-115-5/OPP-OD-2008 zo dňa 16. júna 2008, ktorým prvostupňový správny orgán rozhodol o nevydaní nového zbrojného preukazu žalobcovi z dôvodu, že nespĺňa podmienku spoľahlivosti podľa § 19 ods. 2 písm. g) zákona č. 190/2003 Z.z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o strelných zbraniach a strelive). Mal za to, že zo správy OOPZ K.J. bolo zistené, že žalobca je impulzívnej a agresívnej povahy a v mieste trvalého bydliska má povest' vulgárneho človeka,

a na základe takto zistených skutočností nedáva záruku, že bude dodržiavať zákon a je u neho dôvodná obava, že by so strelnou zbraňou mohol nakladať protizákonne, s ktorým záverom prvostupňového správneho orgánu sa stotožnil i žalovaný správny orgán, keď mal za to, že prvostupňový správny orgán rozhodoval v súlade s ustanoveniami zákona o strelných zbraniach a strelive. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že vydanie zbrojného preukazu útvaram policajného zboru môže byť odopreté len na základe konkrétnych náležite zistených skutočností v zákone predvídateľných, na základe ktorých nepochybne je možné konštatovať, že osoba žiadateľa nespĺňa zákonné podmienky, v danom prípade ustanovenie § 16 písm. d) zákona č. 190/2003 Z.z. Na splnenie podmienky bezúhonnosti a spoľahlivosti je nepostačujúce skúmať iba susedov žiadateľa (najmä s ktorými mal žiadateľ konflikt), obdobne aj vyjadrenie jeho bývalej priateľky. Splnenie všetkých podmienok na vydanie zbrojného preukazu je koncipované kumulatívnym spôsobom a nesplnenie čo aj len jednej podmienky je dôvodom na zamietnutie žiadosti. Taktiež z dôvodov rozsudku krajského súdu vyplýva, že žiadosť žiadateľa nebola do administratívneho spisu predložená, ale i napriek tomuto nedostatku súd prvého stupňa dospel k záveru, že spoľahlivosť, či bezúhonnosť žiadateľa bola nedostatočne zistená, keďže v administratívnom spise absentovali konkrétne dôkazy o tvrdení, že žiadateľ je agresívnej a impulzívnej povahy (vyjmúc konfliktné situácie so susedom alebo bývalou priateľkou), a preto v ďalšom konaní bude potrebné vyhodnotiť aj ostatné dôkazy do úvahy prichádzajúce, napr. tvrdenie žiadateľa, že v obci K. N. H. ho poznajú ako bezkonfliktného človeka, príp. si zadovážiť aj ďalšie dôkazy, ktoré nepochybne potvrdzujú alebo nepotvrdzujú tie údaje, ktoré boli šetrením ORPZ K.J. tvrdené. Podklady pre takéto zisťovanie je príslušný správny orgán policajnému útvaru poskytnúť s poukazom na ustanovenia § 2, § 3 zákona č. 171/1993 Z.z. v znení zákona č. 491/2008 Z.z., § 34 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov.

Proti rozsudku krajského súdu sa v zákonom stanovenej lehote odvolal žalovaný, teda Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, ktoré žiadalo, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že žalobný návrh žalobcu zamietne a žalobcovi neprizná právo na náhradu trov konania. Žalovaný poukázal na to, že krajský súd nesprávne právne posúdil vec, keď rozhodol, že zistenie skutkového stavu je nepostačujúce na posúdenie veci a poukázal na to, že pri preverovaní spoľahlivosti žalobcu policajný útvar okrem iného vykonal previerku v mieste trvalého bydliska a spracoval správu o povesti zo dňa 16.06.2008, ktorá je súčasťou administratívneho spisu a v ktorej správe sú uvedení traja konkrétni ľudia, ktorí mali konflikty so žalobcom, ktorých súd podľa žalovaného z neznámych dôvodov vyníma pri posudzovaní spoľahlivosti žalobcu. Podľa žalovaného je na polícii evidované oznámenie P. V., ktorá podala oznámenie na žalobcu vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, keď sa jej vyhrážal zabitím a ako svedok bola prítomná aj ďalšia osoba – V. M., a v danej veci svedčila aj matka P. V., a žalobca využil v danej veci svojho práva nevypovedať. Taktiež

žalovaný namietal, že hoci krajský súd mohol podľa § 250i O.s.p. vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia tak tieto dôkazy nevykonával (výsluch P. V., S. H., F. B.). Zároveň si krajský súd nevyžiadal ani podklady, ktoré by preukazovali skutočnosti uvádzané v správe o povesti žalobcu, prípadne iné podklady.

K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril i žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne JUDr. B. P. a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako zákonný potvrdil a zaviazal žalovaného na zaplatenie trov právneho zastúpenia v súvislosti s odvolacím konaním, ktoré žalobcovi vznikli. Poukázal na to, že z pojednávania zo dňa 04.02.2009 na krajskom súde vyplýva, že žalovaný nepredložil žiadny relevantný dôkaz o tom, žeby žalobca bol agresívnej povahy a snažil sa tak žalovaný urobiť až pri podaní odvolania, keď predložil priestupkový spis – koncept. Celé konanie žalovaného a jeho zložíek pri zisťovaní podmienok na vydanie zbrojného preukazu je možné považovať za neprofesionálne a poukázal okrem iného na postup policajta ppráp. H. v správnom konaní, ktorý dňa 18.01.2007 o 17,20 hod. pred domom (podvečer v januári už v tomto čase je tma) legitimoval žalobcu a požadoval od neho, aby sa vyjadril, čo robil dňa 09.12.2006, pričom žalobca na túto požiadavku policajta H. uviedol, že si nepamätá, čo robil pred vyše mesiacom a že pred bránou túto otázku s ním riešiť nebude a ďalej žalobca už nebol vyzývaný k žiadnej spolupráci. Nie je zrejmé, z akého dôvodu, ak bol urobený záznam, tak prečo nebol podpísaný i žalobcom, ale iba policajtom H., ktorý si „napísal to, čo chcel mať napísané“, a preto tento záznam možno považovať za právne irelevantný a obdobné nedostatky má celý priestupkový spis. Odvolanie žalovaného proti rozsudku krajského súdu, ktorého jediným odvolacím dôvodom je priloženie neúplného a neukončeného priestupkového spisu – „Koncept“ z 19.11.2007 považuje žalobca nielen za účelové, ale už i z tohto konania žalovaného jednoznačne vyplýva jeho neschopnosť riadne prešetriť pomery, na základe ktorých by žalovaný vydal objektívne rozhodnutie. Podľa žalobcu žalovaný pri rozhodovaní o vydaní zbrojného preukazu mal možnosť vykonať ďalšie dôkazy a takto neučinil, ale spoľahol sa iba na tvrdenia svedkov H. a B., ktorí boli v konflikte nie so žalobcom, ale s jeho matkou, a tiež nepovažoval za potrebné zisťovať ako rozhodol priestupkový orgán voči žalobcovi a poukázal na to, že Obvodný úrad v Košiciach, odbor všeobecnej vnútornej správy, rozhodnutím z 11.05.2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť 30.07.2007, konanie o priestupku voči žalobcovi zastavil a dôvodom zastavenia priestupkového konania bolo oznámenie P. V. (bývalej priateľky žalobcu), že oznámenie podala unáhylene v psychickom rozrušení a že nemá záujem, aby sa v priestupkovom konaní pokračovalo. Žalobca taktiež poukázal na to, že v priebehu správneho konania preukázal listinnými dôkazmi, a to 15 obyvateľmi K. nekonfliktnosť svojej osoby, a to isté preukázal listinou aj starosta Mestskej časti K., a na tieto dôkazy predložené spolu so žalobou a oboznámené na pojednávaní na krajskom súde žalovaný vôbec nereagoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 214 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.supcourt.gov.sk](http://www.supcourt.gov.sk), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24. februára 2009 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na obsah podaného odvolania posudzoval, či správne orgány pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, či konanie o vydaní zbrojného preukazu žalobcovi bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok, či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu a či hodnotenie dôkazov zodpovedalo zásadám voľného hodnotenia dôkazov v zmysle ustanovenia § 34 ods. 5 zákona o správnom konaní.

Zákon o strelných zbraniach a strelive v ustanovení § 70 ods. 1 zakotvuje, že „ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahuje sa na konanie vo veciach upravených týmto zákonom všeobecný predpis o správnom konaní“. V odkaze pod čiarou č. 39 uvádza zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). To znamená, že správne orgány musia v konaní a pri rozhodovaní dodržiavať najmä základné zásady správneho konania (§ 3), ustanovenie správneho poriadku týkajúce sa zisťovania podkladov pre rozhodnutie (§ 32 a nasl.), ako aj ustanovenia správneho poriadku zakotvujúce finálne štádium správneho konania, t.j. vydanie rozhodnutia (§ 46 a nasl.).

V ustanovení § 3 správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. Jednou zo základných zásad správneho konania je zásada zákonnosti (§ 3 ods. 1). Z uvedenej zásady vyplýva, že správne orgány sú v konaní a pri rozhodovaní povinné postupovať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi a sú povinné prihliadať aj na obsah medzinárodných zmlúv, ktoré v súlade s čl. 7 Ústavy SR majú prednosť pred zákonmi.

Ďalšou základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu vo veci. Táto zásada je zakotvená nielen v § 3 ods. 4

správneho poriadku, ale je premietnutá aj v jeho ďalších ustanoveniach, predovšetkým v ustanovení § 32 ods. 1, z obsahu tejto nosnej zásady, ktorou je ovládané správne konanie vyplýva, že správny orgán, a to i odvolací správny orgán je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli dôsledne objasnené všetky rozhodujúce okolnosti, dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia), a taktiež správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania, čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia).

Rozhodnutie správneho orgánu musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými predpismi, musí byť vydané príslušným orgánom, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. Náležitosti rozhodnutia sú upravené v § 47 správneho poriadku a rozhodnutie správneho orgánu musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Pokiaľ sa rozhodnutím nevyhovuje všetkým účastníkom konania, musí byť rozhodnutie riadne odôvodnené a v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami bol pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov vedený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že správne orgány sa dôsledne uvedenými zásadami neriadili a ich rozhodnutia vydané v inštančnom postupe sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí zo dňa 16.06.2008 neuviedol dôkazné prostriedky, ktoré by spoľahlivo nasvedčovali a logicky nadväzovali na výrokovú časť jeho rozhodnutia, tento iba vo svojom druhom odseku dôvodovej časti rozhodnutia uviedol, že „z OO PZ K.J. bolo zistené, že menovaný je impulzívnej a agresívnej povahy a v mieste trvalého bydliska má povesť vulgárneho človeka“.

Podľa § 34 ods. 5 správneho poriadku správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Taktiež je potrebné uviesť, že hodnotenie výsledkov dokazovania je poslednou a veľmi dôležitou fázou dokazovania. Hodnotenie dôkazov podľa vlastného uváženia správneho orgánu je myšlienkový postup, v rámci ktorého správny orgán prijíma jedno tvrdenie a odmieta iné, pričom sa opiera o logické, systematické, historické úsudky ako aj o zmysel a účel zákona. Pri hodnotení dôkazov správny orgán hodnotí procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Správne konanie je totiž ovládané zásadou voľného hodnotenia dôkazov, hodnotiacia úvaha správneho orgánu však nie je ľubovoľná a správny orgán musí vychádzať zo všetkého, čo v konaní vyšlo najavo. Preto definitívne hodnotenie výsledkov vykonaného dokazovania premietne správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia, kde uvedie všetky podstatné výsledky vykonaných dôkazov, a to vo vzájomných súvislostiach, ktoré preukázateľne odôvodňujú výsledok obsiahnutý vo výrokovej časti rozhodnutia (§ 47 ods. 3 správneho poriadku).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu absolútne nepreskúmateľné.

Napriek tomu, že žalobca vo svojom odvolaní poukazoval taktiež na skutočnosti, že nikdy nebol žiadnym orgánom riešený pre impulzívne, agresívne alebo vulgárne konanie jednak v mieste jeho trvalého bydliska a ani policajným orgánom, tak napriek tomu ani odvolací správny orgán vo veci žiadne dokazovanie nevykonal a náležite ho nedoplnil. Odvolací správny orgán si totiž neuvedomil, že v konaní pred ním neplatí zásada koncentrácie konania, ale naopak i odvolacie správne konanie je predovšetkým ovládané zásadou materiálnej pravdy ako i ďalšími uvedenými zásadami.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti i Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje s tvrdením a právnym názorom krajského súdu, že na splnenie podmienky bezúhonnosti a spoľahlivosti je nedostačujúce skúmať iba susedov žiadateľa o vydanie zbrojného preukazu (najmä s ktorými mal žiadateľ konflikt), obdobne aj vyjadrenie jeho bývalej priateľky. Preto sa odvolací súd taktiež stotožňuje s argumentáciou prvostupňového súdu v tom, že v ďalšom konaní pred správnym orgánom bude potrebné vyhodnotiť aj ostatné dôkazy do úvahy prichádzajúce, napr. tvrdenie žiadateľa, že v obci K. N. H. ho poznajú ako bezkonfliktného človeka, prípadne si zadovážiť aj ďalšie dôkazy, ktoré nepochybne potvrdzujú alebo nepotvrdzujú tie údaje, ktoré boli štetrením OR PZ K.J. tvrdené. Taktiež sa odvolací súd stotožňuje s prvostupňovým súdom v tom, že v administratívnom spise absentujú konkrétne dôkazy o tvrdení správneho orgánu, že žiadateľ je agresívnej a impulzívnej povahy (vyjmúc konfliktné situácie so susedom alebo bývalou priateľkou).

Taktiež odvolací súd považuje námietku odvolateľa, že krajskému súdu nič nebránilo, aby v konaní vypočul ďalších svedkov, ktorých žalovaný aj označuje, za právne irelevantnú. Žalovaný si totiž musí uvedomiť, že úlohou krajského súdu bolo preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postup správnych orgánov, nie však vykonávať dokazovanie a nahrádzať ho vlastným postupom, keď takéto dokazovanie náležite nevykonali príslušné správne orgány.

V uvedených súvislostiach taktiež ušlo pozornosti správnych orgánov, že v danom prípade bolo povinnosťou predovšetkým prvostupňového správneho orgánu pred vydaním rozhodnutia postupovať v súlade s ustanovením § 33 ods. 2 správneho poriadku, a preto policajný orgán bol povinný dať žalobcovi ako účastníkovi konania možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohol vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. V danom prípade z ustanovenia § 33 ods. 2 správneho poriadku vyplýva, že ide o kogentnú povinnosť správneho orgánu a teda nie je na ľubovôli správneho orgánu, či pred vydaním rozhodnutia umožní účastníkom konania vyjadriť sa k podkladom

rozhodnutia a pod. V danom prípade postupom oboch správnych orgánov boli tieto práva žalobcovi, ako účastníkovi konania, odňaté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací s poukazom na závery uvedené vyššie posúdil námietky žalovaného, uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, ako nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť rozhodnutie prvostupňového súdu v danej veci. Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Žalobcovi v odvolacom konaní vznikli trovy konania len za jeden úkon právnej služby – vyjadrenie k odvolaniu, žalovaný správny orgán v odvolacom konaní úspech nemal, a preto rozhodol odvolací súd o trovách odvolacieho konania tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (§ 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 a § 250p ods. 2 O.s.p.).

**P o u ě n i e :** Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 24. februára 2010

**JUDr. Elena Kováčová**, v. r.  
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:  
Nikoleta Adamovičová